

ЯВЛЕНИЕ II. Сжщитѣ и Станка.

Станка. (Влиза; яде лакомо единъ кжсъ хлѣбъ и лукаво поглежда борящитѣ. Тѣ щомъ я съглеждатъ, прѣкжсватъ боричкането).

Васко. (Спуска се бързо и ядосано). Станке, гладенъ съмъ! Дай малко хлѣбъ. . . .

Шейтанъ. Станке, и на менъ малко. . . .

Станка. Гладници, — на, яжте! (Раздава имъ. Тѣ ядатъ бързо и лакомо).

Васко. Ти пакъ носишъ нѣщо въ прѣстилка-та си? . . .

Станка. Тѣй ме научи мама. . . .

Васко. Нима е жива майка ти? . . .

Станка. Не, убиха я, за гдѣто открадна. . . .
(Чува се издалеко дѣтско ридание).

Шейтанъ. Дай, Станке. да видимъ що е то въ прѣстилката — ще го раздѣлимъ. . .

Станка. На, (показва имъ, а тѣ надничатъ) нѣма нищо! . . . Ехъ гладна съмъ!

Васко. И азъ!

Шейтанъ. И азъ!

ЯВЛЕНИЕ III. Сжщитѣ и Гаменъ.

Гаменъ. (Съ прѣвързана глава и съ сълзи на очи). Дайте ми хлѣбъ! . . .

Васко. А, Гаменъ, що ти е? . . .

Гаменъ. (Като се прѣвива). Боли ме. . . Охъ, гладенъ съмъ. . . .

Шейтанъ. Защо не поиска отъ нѣкждѣ? . . .

Гаменъ. Искахъ — не даватъ!

Васко. Тогасъ — лошо. . . За да ядешъ, трѣбва да искашъ. . . а пъкъ не даватъ. . . Че и студъ прѣбива всѣка тваръ. . . . Ехъ, дяволъ да го